

Tờ Lịch Bay Hồn Tôi Cũng Bay

Ngày Cuối Năm rồi, thật, phải không? Cuối năm là...sắp sửa tàn Đông?
Là mai...năm mới trên Đà Lạt? Mẹ khéo sinh em gái-má-hồng...

Anh muốn làm thơ cho bé lắm...ngày xưa cô bé lớp trường xưa...Ngày xưa Thầy lớn hơn em
chút...chỉ tại thời gian ...có thước đo...

Là tờ lịch với bao tờ lịch, là giấy khai sinh...là tại Trời? Dạy học, nhủ lòng lo-dạy-học, ngưng vài
lúc ngó giọt mưa rơi...

Mưa rơi ướt tóc rồi, cô bé. Mưa tạt hành lang ướt cả Thầy. Tội nghiệp là cây khuynh diệp
nhé...bao nhiêu lá ướt vẫn không bay!

Sao áo dài bay trời gió lộng? Sao ô Thầy giương không che em? Má hồng em đỏ khi trời
nắng...mà lại hồng thêm khi mưa duyên...

Thầy muốn hôn em mà sợ quá...chờ cuối năm, rồi, bao nhiêu năm? Chưa hết năm Thầy đi Cải
Tạo, Bao nhiêu năm rồi sao không quên?

Thầy thấy em ngoài rào kẽm gai...Thầy thấy em không mặc áo dài...Thầy thấy em mưa bay trên
tóc...áo bà ba mà gió cũng bay...

Thầy thấy em hôm nay hết lịch. Cuối năm rồi cô bé của tôi! Ngồi vùn vè mãi tờ giấy lịch / nghe
trong lòng mưa gió xa xôi...

Thơ tự dưng lạc vần lạc điệu...Thơ tự dưng, hôn, không mùi thơm! Mai là Tết! vui hay buồn
nhỉ? Đà Lạt ơi cái xứ mù sương...

Mù trắng xóa cái đèo Ngoạn Mục, trắng Cà Beu, trắng K' rông pha...Trắng đầu tôi...hình như
nửa mái, em, bà ba, trắng áo bà ba...

Này cô bé, em hoài cô bé / nép hiên gare đang nhìn mù sương...em có thấy Thầy trong hư ảo /
nhớ về em bát ngát sân trường?

Tôi muốn khóc bài thơ câu cuối...

Tờ lịch bay ngày hết năm ơi!

Tờ lịch bay hay...tôi tờ lịch?

Nước Non mình ngàn dặm...Đông Tây!

Trần Văn Lệ